

skaffe saaledes tilveje, som den Vedkommende selv, hvem Sagen angaaer. Dette maa være tilstrækkeligt til Svar paa den ærede Ministers Ansørgelse om den kongelige Tilskjendegivelse for Provindsialstænderne. Jeg haaber og venter, at denne Sag ikke vil lade vente paa at komme igjennem. Er der mange Betænkkeligheder ved den, saa kunne de ærede Medlemmer af Thinget, som maatte mene, at der er saadanne Betænkkeligheder — jeg har hørt dem nævne tidt, men jeg har aldrig kunnet finde, at naar man først erkjendte Nødvendigheden af at give Borgerne denne Rettighed, at da disse Betænkkeligheder eller Hindringer kunde være af stor Vægt, og navnlig Regjeringen, forsaavidt den maatte være tilstuds at yde Statsborgerne denne, som det forekommer mig med Retmæssighed dem tilkommende Rettighed, jo bidrage ved den Ret, den har til at stille Ændringsforslag, til at afværge endeel af de Ulemper, der mulig, efter den Affattelse, der nu er givet Forslaget, væsentlig kunde være komne tilstede. Hvorvidt man kan komme til at lempe sig i mange Puncter med Hensyn til virkelige Misligheder, det skal jeg ikke her yttre mig om. Jeg skal være meget villig til at lempe mig, saasnart jeg seer nogen Bestræbelse fra deres Side, der fremhæve disse Vanskeligheder, til at kunne faae Bestemmelser indførte til at afhjælpe dem; men jeg maa vedblivende erklære, at Hovedsagen i dette Spørgsmaal er Borgernes Ret, og for denne maa Betænkkelighederne vige, naar de ikke ere aldeles overveiende og ikke ere saaledes, at de paa ingen Maade lade sig afvise.

Jusfitsministeren: Naar der af den ærede Forslagsstiller er yttret, at den kongelige

Tilskjendegivelse i Vedfæntgjørelsen af 8de Dec- tober 1840 ikke er bindende for Ministeriet, da er det jo vel saa, at, da den ikke er udfømt i Lovsform, indeholder den ikke en ubetinget Forpligtelse for Ministeriet. Men det er paa den anden Side fuldkommen vist, at en saadan Tilskjendegivelse af Hs. Majestæt indeholder en moralsk Forpligtelse for Ministerierne, eller tidligere Collegierne, til at efterkomme den. Det er mig ogsaa bekendt, at den er bleven ubetinget fulgt i det kongelige danske Cancellie, ligesom den Dag, den udkom, ligesom den ogsaa i det Ministerium, hvorunder jeg har havt den Ære at arbejde, bestandig er bleven efterkommet. Det var der altid en Regel, at naar en Erklæring indeholdt factiske Oplysninger, og Ministeriet ikke fandt dem tilstrækkelige, blev der indhentet yderligere Oplysninger om, hvorvidt det Anførte virkelig forholdt sig rigtigt.

Hvad angaaer det Øvrige, der er blevet ansøgt af den ærede Taler, skal jeg til Slutning blot gjøre en kort Bemærkning, og det er den, at forsaavidt han har udtalt, at Lovforslaget er indbragt udelukkende af Hensyn til „Borgernes“ Interesse, kan jeg dog ikke tilbageholde den Vitring, at det kun tager Hensyn til Supplicanternes eller Ansørgernes Interesse, idet det nemlig kun er Supplicanterne — de paagjældende Indgivere af Andragender, — der skulle have Ret til at fordrø sig Erklæringerne meddeelte, hvorimod Andre, som maaskee ligesaameget som Supplicanterne kunne være interesserede i Sagens Udfald, efter Lovforslaget ikke skulle have en lignende Ret.